

[Albinus Jensen.]

og Kunstuld. Starterne arbejder dels med udenlandsk, dels med dansk Kapital, og de har Adgang til Udnyttelse af de nødvendige Patenter. Det forekommer mig, at der her er et Spørgsmaal, man ikke helt kan skubbe fra sig. Her er Tale om nye Industrigrene, som hidtil ikke har været kendt herhjemme i Danmark, men som allerede i Udlandet har faaet stor Indflydelse og efterhaanden faar større og større Indflydelse i det daglige Behov. Disse Industrier vil, hvis de indføres her i Danmark, i nogen Grad have Mulighed for selv at skaffe sig Raastoffer. Maaske vil det knibe de første Aar, hvad angaar Træet til Cellulose til Tilvirkning af Kunstsilke og Kunstbomuld, men Muligheden herfor skulde ikke være fjern.

Til Fabrikation af Kunstulden har vi Raastoffet i Skummetmælken, og ved Anvendelse af denne vilde der være Mulighed for Aflastning af Landbrugets Afsætningsvanskeligheder. Sagen har nu staaet paa et Par Aar, og det kan ikke nægtes, at der i Silkeborg By er overordentlig stor Interesse for dette Spørgsmaal, ikke alene inden for Kommunen og Kommunalbestyrelsen, men ogsaa inden for Byens Næringsliv i al Almindelighed, og man er overordentlig interesseret i at faa denne Plan ført til Udførelse. Imidlertid trækker Sagen ud, den er stødt paa Vanskeligheder, er gaaet i Haardknude, om jeg saa maa sige, og Befolkningen forstaaer ikke Aarsagerne hertil. Derfor har jeg en Henstilling til den højtærede Finansminister, idet jeg beder ham give Oplysning om, hvorvidt der er Mulighed for, at dette for Byen saa vigtige Spørgsmaal kan faa en hurtig Løsning, saa man kan blive klar over, om der er Muligheder for den paatænkte Fabrik eller ikke.

Elgaard: Jeg har nogle faa Bemærkninger til den højtærede Finansminister. Jeg vil gerne først sige til den højtærede Minister, at jeg finder ingen Anledning til paa Baggrund af Finansministerens Tale at ændre nogle af mine Tal, ikke alene fordi mine Tal er i Overensstemmelse med dem, der er offentligt tilgængelige, men ogsaa fordi de mere fra min Side er fremført som en Baggrund for Forbindelsen mellem Skattestrykket i Befolkningen og Beskæftigelsesmulighederne. Jeg gjorde bl. a. den Bemærkning til den højtærede Minister, at man i disse Tider, hvor der er en betydelig Del af den danske Befolkning, der har svært ved at udrede Skatterne, skulde lægge

Budgettet saa nært op ved det Tal, det var nødvendigt at faa, som overhovedet muligt.

Til dette svarede den højtærede Minister, at det er ikke saa mærkeligt, at jeg var mod det store Overskud paa Statsregnskabet, da Venstres Regeringer altid plejede at have Underskud. Dette Svar kan jeg ikke anse for fyldestgørende af to Grunde. For det første, fordi jeg ikke har opfordret den højtærede Minister til at møde med Underskudsregnskaber, idet jeg udtrykkelig gjorde opmærksom paa, at i denne Opfordring laa ikke noget Ønske om, at man skulde have Underskud paa Regnskaberne, og for det andet, fordi der vel ikke er nogen, der har større Mulighed for at kunne følge Bevægelserne i den økonomiske Udvikling i vort Samfund end Finansministeriet. Men det, jeg særlig vil fremhæve, er, at for mig er der ikke den fjerneste Tvivl om, at de Penge, det offentlige gennem Skatter lægger Beslag paa, vil give et mindre positivt Udbytte i vor Samfundshusholdning end den Del af Befolkningens Fortjeneste, der anbringes inden for det private Erhvervsliv, og derfor maa jeg mene, at de stigende Skatter, som en stor Del af Befolkningen har vanskeligt ved at udrede, i Forbindelse med de svigtende Beskæftigelsesmuligheder inden for vort Samfund har skabt en Situation, som udvikler sig i højst uheldig Retning.

Det hjælper ikke, at Staten overtager større og større Omraader med Hensyn til at skaffe Danmarks Befolkning Arbejde. Der er intet, der i den Henseende kan naa op paa Siden af de Beskæftigelsesmuligheder, som det private Erhvervsliv giver, og derfor er jeg ikke af samme Opfattelse som den højtærede Finansminister, der talte om værdiskabende Skatter.

Jeg har endvidere den Opfattelse, at den Arbejdsløshedssituation, vi er i, er af en saadan Karakter, at jeg ikke begriber, at Regeringen og Flertalspartierne tilsyneladende betragter dette Forhold saa sorgløst, idet dette Forhold udvikler sig konstant i den Retning, at jo mere Regeringen lovgiver om Arbejdsløshed, des større bliver denne. Jeg maa derfor anse det for berettiget under Behandlingen af disse for det danske Samfund saa alvorlige Spørgsmaal at pege paa disse Ting og over for Regeringen gøre opmærksom paa, at det vilde være gavnligt, at der foretoges Ændringer paa dette Omraade.

Og her har vi jo saa ofte peget paa, at det Erhverv i vort Land, der giver den største Beskæftigelse pr. Produktionsenhed,